

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka, JUDr. Zdeňka Kühna, JUDr. Jana Passera, JUDr. Petra Průchy, JUDr. Vojtěcha Šimíčka a JUDr. Marie Žiškové v právní věci žalobce: **Ministerstvo financí,** se sídlem Letenská 15, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí,** se sídlem Vršovická 1442/65, Praha 10, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **J. K.,** v řízení o kompetenční žalobě podle § 97 odst. 1 písm. c) s. ř. s. na určení pravomoci mezi ústředními správními úřady vydat rozhodnutí o odvolání proti výzvě podle § 73 odst. 1 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů,

takto:

I. **Příslušné** rozhodnout o odvolání proti výzvě České inspekce životního prostředí ze dne 7. 4. 2010, čj. 10/PEN/1001030.029/10/RMA, k zaplacení nedoplatku v náhradní lhůtě podle ustanovení § 73 odst. 1 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů, **je Ministerstvo financí.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.
Vymezení případu

[1] V této věci jde o určení, který z ústředních správních úřadů (Ministerstvo financí či Ministerstvo životního prostředí) je příslušný rozhodnout o odvolání J. K. (dále též „osoba zúčastněná na řízení“) proti výzvě České inspekce životního prostředí ze dne 7. 4. 2010, čj. 10/PEN/1001030.029/10/RMA, k zaplacení nedoplatku v náhradní lhůtě podle ustanovení § 73 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o správě daní a poplatků“).

[2] Nedoplatek představují náklady správního řízení ve výši 1000 Kč [§ 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „správní řád“) a § 6 odst. 1

vyhlášky Ministerstva vnitra č. 520/2005 Sb.], jejichž náhrada byla osobě zúčastněné na řízení uložena rozhodnutím České inspekce životního prostředí, oblastního inspektorátu v Liberci, ze dne 14. 10. 2009, čj. ČIŽP/51/OOL/SR01/0916172.004/09/LHN, ve spojení s rozhodnutím Ministerstva životního prostředí ze dne 27. 1. 2010, čj. 7413/ENV/10 90/540/10, sp. zn. 59.2./541/09 (citovanými rozhodnutími bylo osobě zúčastněné na řízení uloženo jednak opatření k nápravě v oblasti ochrany lesa podle ustanovení § 3 odst. 2 zákona č. 282/1991 Sb., o České inspekci životního prostředí a její působnosti v ochraně lesa, a jednak povinnost k zaplacení uvedené náhrady nákladů řízení, která řízení vyvolala porušením své právní povinnosti).

II.
Stručné shrnutí obsahu žaloby

[3] Ministerstvo financí (dále také „žalobce“) v kompetenční žalobě nesouhlasí s rozhodnutím žalovaného Ministerstva životního prostředí (dále též „žalovaný“), které usnesením ze dne 27. 8. 2010, vydaným podle § 12 správního řádu, postoupilo žalobci k projednání odvolání osoby zúčastněné na řízení proti již citované výzvě České inspekce životního prostředí (dále také „výzva“). Žalobce má za to, že není správný právní názor žalovaného, který v citovaném usnesení dovodil, že s poukazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 8. 2009, čj. 1 As 56/2009 - 58, je právě Ministerstvo financí příslušným orgánem k projednání uvedeného odvolání.

[4] Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku vyslovil, že charakter peněžitého plnění jako daně určuje použití procesní úpravy (v tomto případě zákona o správě daní a poplatků), bez ohledu na hmotněprávní vymezení peněžitého plnění a kompetenční vymezení příslušného orgánu, které je odvozováno od podřazení peněžitého plnění pod procesní úpravu uvedenou v definici pojmu daně ve smyslu § 1 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků. Jinak řečeno, jakkoli je Ministerstvo životního prostředí ústředním orgánem státní správy odpadového hospodářství, není již tímto orgánem ve věcech řízení o daních a poplatcích, byť se jedná o poplatky za komunální odpad. Nejvyšší správní soud pak v rozsudku ze dne 17. 9. 2010, čj. Komp 4/2010 - 40, setrval ve svém právním názoru, dále ho rozvedl a kompetenci Ministerstva financí dovozoval i ze zákonů jiných.

[5] Argumentace Nejvyššího správního soudu vyslovená v rozsudku ze dne 11. 8. 2009, čj. 1 As 56/2009 - 58, není podle žalobce v projednávané věci použitelná.

[6] Dále žalobce argumentuje tím, že žalovaný při postoupení věci přehlédl, že Nejvyšší správní soud v obou rozsudcích ze dne 11. 8. 2009 a 17. 9. 2010 vycházel především z ustanovení § 118 odst. 2, 3 zákona č. 131/2000 Sb., o hlavním městě Praze, podle kterých je hlavní město Praha při výkonu své přenesené působnosti podřízeno věcně příslušnému ministerstvu. Závěry obsažené v citovaných judikátech lze proto bez dalšího přejímat jen v případech opravných prostředků proti rozhodnutím Magistrátu hlavního města Prahy. V nyní posuzované věci však jako správní orgán I. stupně nerozhodoval Magistrát hlavního města Prahy, ale Česká inspekce životního prostředí, jež by podle ustanovení § 1 odst. 4 zákona o správě daní a poplatků byla považována za správce daně. K rozhodování o odvolání podle zákona o správě daní a poplatků je podle ustanovení § 50 odst. 1 příslušný orgán nejblíže vyššího stupně bezprostředně nadřízený správci daně, který napadené

rozhodnutí vydal. Z ustanovení § 1 odst. 1 zákona č. 282/1991 Sb. jednoznačně vyplývá, že nadřízeným orgánem České inspekce životního prostředí je Ministerstvo životního prostředí, které je i podle ustanovení § 19 odst. 1 zákona č. 2/1969 Sb., o zřízení ministerstev a jiných ústředních orgánů státní správy České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „kompetenční zákon“), orgánem vrchního státního dozoru ve věcech životního prostředí. V posuzované věci nemůže obstát případný odkaz na ustanovení § 4 odst. 1 kompetenčního zákona, podle něhož je Ministerstvo financí ústředním orgánem státní správy pro daně, poplatky a clo. Nejvyšší správní soud dovozoval v dřívější judikatuře pravomoc Ministerstva financí sice též z citovaného ustanovení kompetenčního zákona, ovšem pouze ve spojení s ustanovením § 1 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků, podřazujícího poplatky pod legislativní zkratku daně. V nyní posuzované věci jde ale o náklady řízení podle § 79 odst. 1 správního řádu, které pod pojem daně podle § 1 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků nebylo možno podřadit (zjevně se nejedná ani o poplatek nebo clo).

[7] Není proto dána pravomoc žalujícího Ministerstva financí k rozhodnutí o odvolání osoby zúčastněné na řízení. K rozhodnutí je naopak dána pravomoc žalovaného Ministerstva životního prostředí, která se opírá o ustanovení § 1 odst. 1, § 2 zákona č. 282/1991 Sb., § 79 odst. 8 a § 106 odst. 3 správního řádu, § 1 odst. 4 a § 50 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků a o ustanovení § 19 odst. 1 kompetenčního zákona.

III.
Stručné shrnutí vyjádření žalovaného

[8] Žalované Ministerstvo životního prostředí v písemném vyjádření k žalobě uvedlo, že v minulosti, a to až do vydání napadeného rozhodnutí, vždy rozhodovalo o odvoláních směřujících proti výzvě podle ustanovení § 73 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků. Opíralo se přitom o ustanovení § 50 odst. 1 tohoto zákona, podle něhož, nestanoví-li zvláštní zákon jinak, je odvolacím orgánem orgán nejblíže vyššího stupně nadřízený správci daně, který napadené rozhodnutí vydal (v podstatě shodné znění obsahuje i zákon č. 280/2009 Sb., daňový řád, v ustanovení § 114 odst. 1). Jelikož z § 1 odst. 1 zákona č. 282/1991 Sb. vyplývá, že tímto ustanovením není stanovena žádná zvláštní úprava a že nadřízeným orgánem České inspekce životního prostředí je jednoznačně Ministerstvo životního prostředí, bylo právě toto ministerstvo odvolacím orgánem ve smyslu ustanovení § 50 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků.

[9] Rozhodnutím Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 8. 2009, čj. 1 As 56/2009 - 58, ale nastala nová situace. Kasační soud konstatoval, že charakter peněžitého plnění jako daně určuje použití procesní úpravy (v rozhodné době zákon o správě daní a poplatků), bez ohledu na hmotně právní vymezení peněžitého plnění a kompetenčního vymezení příslušného orgánu (kompetenční vymezení příslušného orgánu je odvozováno od podřazení uvedeného peněžitého plnění pod procesní úpravu uvedenou v definici daně). Protože zde v důsledku rozsudku ze dne 11. 8. 2009 není jistota, který orgán má rozhodovat o odvolání účastníka řízení proti výzvě k zaplacení nedoplatku v náhradní lhůtě, byla věc postoupena žalobci. Navíc, kompetence ministerstev ve vztahu k hlavnímu městu Praze je v zákoně č. 131/2000 Sb. vymezena jinak, než je tomu u zákona č. 282/1991 Sb. *(„při výkonu přenesené působnosti hlavního města Prahy je hlavní město podřízeno*

příslušnému ministerstvu, a ministerstva, do jejichž působnosti náležejí oblasti přenesené působnosti hlavního města Prahy, mimo jiné přezkoumávají rozhodnutí orgánů hlavního města Prahy, vydaná ve správním řízení").

[10] Dojde-li Nejvyšší správní soud v kompetenčním sporu k závěru, že v řízení stran oblasti ochrany lesa je Ministerstvo životního prostředí kompetentním orgánem pro rozhodování o odvoláních proti rozhodnutím České inspekce životního prostředí, vrátí se žalovaný k dosavadní aplikační praxi a o odvoláních bude nadále rozhodovat.

IV.
Vyjádření osoby zúčastněné na řízení

[11] Osoba zúčastněná na řízení se k věci nevyjádřila.

V.
Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[12] Oba účastníci jsou ústřední správní úřady, proto se jedná o kompetenční spor ve smyslu ustanovení § 97 odst. 1 písm. c) s. ř. s. V daném případě jde o záporný kompetenční spor. Nejvyšší správní soud je proto k rozhodování příslušný podle ustanovení § 97 odst. 4 s. ř. s.

[13] Česká inspekce životního prostředí při kontrole v evidenci nedoplatků zjistila, že osoba zúčastněná na řízení nezaplatila náklady správního řízení v uvedené výši, ačkoliv lhůta splatnosti tohoto finančního plnění již uplynula. Inspekce proto vyzvala osobu zúčastněnou na řízení (výzva ze dne 7. 4. 2010, čj. 10/PEN/1001030.029/10/RMA), k zaplacení nedoplatku ve výši 1000 Kč v náhradní lhůtě podle ustanovení § 73 zákona o správě daní a poplatků (nejpozději do 15 dnů po obdržení výzvy) s poučením, že pokud výzvě nevyhoví ve stanovené lhůtě a vykázaný nedoplatek nezaplatí, bude bez dalšího přistoupeno k vymáhání.

[14] Osoba zúčastněná na řízení podala proti uvedené předexekuční výzvě České inspekce životního prostředí k zaplacení nedoplatku v náhradní lhůtě odvolání, o němž není dosud rozhodnuto.

[15] Vymáhaný nedoplatek tedy představují nezaplacené náklady správního řízení ve výši 1000 Kč, jejichž náhrada byla tehdejšímu odvolateli (nynější osobě zúčastněné na řízení) uložena uvedeným rozhodnutím České inspekce životního prostředí, oblastního inspektorátu v Liberci, ze dne 14. 10. 2009 ve spojení s rozhodnutím Ministerstva životního prostředí ze dne 27. 1. 2010, kterými bylo rozhodnuto o meritu věci.

[16] Správní řád v ustanovení § 79 odst. 8 kogentně stanoví, kdo náhradu nákladů vybírá a kterým procesním režimem se při jejím vybírání řídí. Tímto správním orgánem je správní orgán, který ji uložil a vybírá ji podle zvláštního zákona (podle poznámky pod čarou je jím zákon o správě daní a poplatků, v současné době daňový řád). V tomto

ustanovení je současně stanovena příslušnost exekučního úřadu, kterým je správní orgán, jenž náhradu nákladů uložil.

[17] Výzva k zaplacení nedoplatku v náhradní lhůtě ze dne 7. 4. 2010 tedy byla z hlediska kompetence důvodně vydána Českou inspekcí životního prostředí, která je správním orgánem, jenž náhradu nákladů řízení uložil v nalézacím řízení a musí jí i vybrat (§ 79 odst. 8 správního řádu).

[18] V souvislosti se shora uvedeným pak vzniká otázka, zda k posouzení věci (který z uvedených ústředních správních úřadů bude příslušným rozhodnout o odvolání) použít - s ohledem na povinnost vybrat náhradu nákladů řízení podle uvedeného ustanovení správního řádu - mimo jiné - argumentaci s odkazem na zákon o správě daní a poplatků, jehož účinnost skončila uplynutím dne 31. 12. 2010, či na zákon č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „daňový řád"), který nabyl účinnosti dne 1. 1. 2011.

[19] Rozhodnutí Nejvyššího správního soudu v kompetenční věci musí vycházet ze skutkového a právního stavu, který tu je v době jeho rozhodnutí (§ 100 odst. 1 s. ř. s.). I z málo jednoznačného přechodného ustanovení § 264 odst. 1 daňového řádu vyplývá, že tímto předpisem musí být daňový řád. Dikce tohoto ustanovení *„Řízení nebo postupy, které byly zahájeny podle dosavadních právních předpisů, se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona dokončí a práva a povinnosti z nich plynoucí se posoudí podle ustanovení tohoto zákona, která upravují řízení nebo postupy, které jsou jim svou povahou a účelem nejbližší"* svědčí pro výklad, že je tím zakotveno obecné pravidlo, podle něhož se nová procesní úprava použije i na řízení zahájená před nabytím její účinnosti (tato úvaha byla již vyslovena v rozsudku ze dne 2. 6. 2011, čj. Komp 3/2010 - 27, dostupný na www.nssoud.cz).

[20] Práva a povinnosti vyplývající z řízení zahájeného přede dnem 1. 1. 2011 (výzva České inspekce životního prostředí k zaplacení nedoplatku v náhradní lhůtě ze dne 7. 4. 2010), stejně i skutečnosti rozhodné pro určení odvolacího orgánu, který bude rozhodovat o odvolání osoby zúčastněné na řízení proti této výzvě, bude proto nutno posuzovat podle těch ustanovení daňového řádu, jež jsou svou povahou a účelem nejbližší řízením a postupům podle bývalého zákona o správě daní a poplatků (§ 264 odst. 1 daňového řádu).

[21] Pro posouzení toho, který z uvedených ústředních správních úřadů (Ministerstvo financí či Ministerstvo životního prostředí) je příslušný rozhodnout o uvedeném odvolání, mělo klíčový význam ustanovení § 1 odst. 4 zákona o správě daní a poplatků, ve znění účinném v rozhodné době (rok 2010). Toto ustanovení obsahovalo dikci: *„Je-li rozhodnutím vydaným orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku nebo jiným orgánem, právnickou nebo fyzickou osobou, pokud vykonávají zákonem nebo na základě zákona svěřenou působnost v oblasti veřejné správy (dále jen "správní orgán"), soudem nebo jiným státním orgánem podle tohoto nebo jiného zákona, uložena platební povinnost do státního rozpočtu, územních rozpočtů nebo fondů, nebo vznikla-li povinnost tohoto plnění přímo ze zákona bez vydání rozhodnutí (dále jen "platební povinnost"), postupuje se při jejím placení, které zahrnuje evidování a vybrání, popřípadě vymáhání, podle části šesté tohoto zákona jako při placení daní, s výjimkou ustanovení § 63, § 67 až 69, § 71 a 72, a s tím, že*

ustanovení ostatních částí tohoto zákona se použijí, pokud jsou k uplatnění části šesté nezbytná; to platí za podmínky, že zákon, podle kterého byla platební povinnost uložena, nestanoví jinak. Správní orgán, soud nebo jiný státní orgán, věcně příslušný ke správě placení platební povinnosti, je považován za správce daně".

[22] Ustanovení § 1 odst. 4 zákona o správě daní a poplatků jsou v daňovém řádu (v tomto konkrétním případě) svou povahou a účelem nejbližší ustanovení § 2 odst. 1, 2 a 3 písm. b), § 10 odst. 1, 2 a § 11 odst. 1 písm. e).

[23] Česká inspekce životního prostředí je v posuzovaném případě orgán veřejné moci věcně příslušný ke správě peněžitého plnění (nákladů správního řízení) ve formě jeho vybírání podle ustanovení § 79 odst. 8 správního řádu. Jednou ze základních pravomocí správce daně je zabezpečení placení daní [§ 11 odst. 1 písm. e) daňového řádu], které pojmově zahrnuje evidování, vybrání, popřípadě vymáhání daně. Česká inspekce životního prostředí je proto v tomto rozsahu i správcem daně. Rozumí-li se pak daní pro účely daňového řádu - mimo jiné - i peněžité plnění, u něhož zákon (zde správní řád v § 79 odst. 8) stanoví, že se při jeho správě postupuje podle daňového řádu [§ 2 odst. 3 písm. b) daňového řádu], lze potom dovodit, že jde o obdobu placení daní, které patří pojmově do kompetence Ministerstva financí jako ústředního orgánu pro daně, poplatky a clo (§ 4 odst. 1 kompetenčního zákona).

[24] Spolehlivé určení odvolacího orgánu příslušného k projednání odvolání osoby zúčastněné na řízení proti předmětné výzvě České inspekce životního prostředí není možné bez vyhodnocení obsahu ustanovení § 50 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků a ustanovení § 114 odst. 1 daňového řádu. Dikce obou ustanovení se zdá být jednoduchá a jednoznačná, avšak praxe naproti tomu komplikovaná a rozporná. Ustanovení § 50 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků hovoří o tom, že „*nestanoví-li zvláštní zákon jinak, je odvolacím orgánem orgán nejblíže vyššího stupně nadřízený správci daně, který napadené rozhodnutí vydal*". Ustanovení § 114 odst. 1 daňového řádu, podle něhož je třeba v dané věci postupovat, má však poněkud jinou dikci, protože stanoví, že „*odvolacím orgánem je správce daně nejblíže nadřízený správci daně, který napadené rozhodnutí vydal*". V případě ustanovení § 50 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků je tedy odvolacím orgánem jen orgán nejblíže vyššího stupně nadřízený správci daně, který napadené rozhodnutí vydal, kdežto v případě ustanovení § 114 odst. 1 daňového řádu se vyžaduje, aby tento odvolací orgán byl správcem daně.

[25] Ustanovení § 114 odst. 1 daňového řádu o odvolacím orgánu, jež musí být i správcem daně, které je nutno v tomto případě použít, obsahuje myšlenku rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 8. 2009, čj. 1 As 56/2009 - 58, která je vyjádřena právní větou dostupnou na www.nssoud.cz: „*Ve věci řízení o poplatku za komunální odpad podle zákona č. 125/1997 Sb., o odpadech, ve znění účinném do 31. 12. 2001, bylo odvolacím orgánem proti rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy Ministerstvo financí*". Charakter peněžitého plnění jako daně, resp. její obdoby [zde za použití ustanovení § 2 odst. 3 písm. b) daňového řádu] určuje použití procesní úpravy bez ohledu na hmotněprávní vymezení peněžitého plnění a kompetenční vymezení příslušného orgánu, které je odvozováno od podřazení peněžitého plnění pod procesní úpravu uvedenou v definici pojmu daně ve

smyslu § 1 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků, resp. zde za použití ustanovení § 2 odst. 3 písm. b) daňového řádu.

[26] Z uvedeného vyplývá, že Česká inspekce životního prostředí je nepochybně správcem daně ve smyslu již citovaných ustanovení daňového řádu. Tato inspekce proto z hlediska kompetence vydala v souladu se zákonem odvoláním napadenou výzvu k zaplacení nedoplatku v náhradní lhůtě. Je skutečností, že podle ustanovení § 1 odst. 1 zákona č. 282/1991 Sb. je Česká inspekce životního prostředí podřízena Ministerstvu životního prostředí. Tato podřízenost však ještě nezakládá kompetenci tohoto ministerstva k projednání odvolání osoby zúčastněné na řízení proti již citované výzvě. Odvolacím orgánem není jen orgán nejblíže vyššího stupně nadřízený správci daně, který napadené rozhodnutí vydal, ale správce daně nejblíže nadřízený správci daně, který napadené rozhodnutí vydal (§ 114 odst. 1 daňového řádu). Odvolací orgán tedy musí být současně i správcem daně, kterým není Ministerstvo životního prostředí.

[27] Nelze nevidět, že v této věci jde o nedoplatek (peněžité plnění), resp. o jeho vymáhání správcem daně, které se opírá o ustanovení § 79 odst. 8 správního řádu. Nejde tedy o opatření k nápravě v oblasti ochrany lesa, případně o odvolání proti tomuto výroku, či o problematiku, v níž je Ministerstvo životního prostředí orgánem vrchního státního dozoru ve věcech životního prostředí (§ 19 odst. 1 kompetenčního zákona) a ústředním orgánem státní správy, mimo jiné pro ochranu přírody a krajiny (§ 19 odst. 2 kompetenčního zákona). Tato charakteristika pak určuje použití procesní úpravy, a to bez ohledu na hmotněprávní *„původ“* peněžitého plnění. Není proto právně určující, že nedoplatek *„vzešel“* z řízení o uložení opatření k nápravě v oblasti ochrany lesa podle ustanovení § 3 odst. 2 zákona č. 282/1991 Sb., o České inspekci životního prostředí a její působnosti v ochraně lesa. Z logiky věci a z obsahu tohoto zákona vyplývá, že do kompetence Ministerstva životního prostředí nelze podřadit izolované řízení ve věcech daní a poplatků, resp. řízení, jehož předmětem je pouze vymáhání nedoplatku podle daňového řádu, jež běží zcela samostatně mimo meritum věci. Ministerstvo životního prostředí tedy v této věci není správcem daně nejblíže nadřízeným správci daně, který napadené rozhodnutí vydal (České inspekci životního prostředí). Nadřízenost Ministerstva životního prostředí vůči České inspekci životního prostředí by pak bylo možno dovozovat v odborných věcech životního prostředí, jež jsou vyjmenovány nejen v uvedeném zákoně, ale i v kompetenčním či jiném zákoně, mezi něž ale nepatří projednávaná problematika.

[28] Odvolacím orgánem ve smyslu ustanovení § 114 odst. 1 daňového řádu je potom logicky Ministerstvo financí, které je tak správcem daně nejblíže nadřízeným správci daně, jež napadené rozhodnutí vydal. Je tomu tak proto, že vykonává správu daní [§ 11 písm. b) zákona č. 531/1990 Sb., o územních finančních orgánech, ve znění pozdějších předpisů], a lze ho proto považovat i za správce daně. Ministerstvo životního prostředí tímto správcem již z logiky věci není.

[29] Pro závěr o kompetenci Ministerstva financí rozhodovat o odvolání proti výzvě k zaplacení nedoplatku v náhradní lhůtě, lze podpůrně odkázat i na ustanovení § 14 odst. 2 daňového řádu, podle něhož spory o místní příslušnost mezi správci daně, rozhoduje správce daně, který je jim nejblíže společně nadřízen. Není-li takový správce daně, určí

místní příslušnost ministerstvo nebo jiný ústřední správní orgán, do jehož působnosti daná věc náleží.

VII.
Náklady řízení

[30] Podle ustanovení § 101 s. ř. s. žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 29. prosince 2011

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu